שיחה: טוני נבוק ואיתן בן משה עם לאה אביר

לקראת התערוכה הזוגית "לשחרר פרפר", גלריה אלון שגב

שיחה מאת לאה אביר יולי 28, 2015

א. בונקרים

לאה: תוכלו לספר לי איך התערוכה הזאת התחילה?

איתן: הזמנתי את טוני לעבוד יחד, אחרי זמן מה של מחשבות שלנו על תערוכה משותפת. אחת לכמה שנים יש לי קרייבינג לזה, לעשות משהו עם מישהו. אבל לא תערוכה קבוצתית, יותר כמו אצל מוזיקאים.

טוני: "שיתוף פעולה".

א: הייתי קורא לזה מפגש: תערוכה של שני אמנים היא יותר מפגש מתערוכה קבוצתית, בעיני. זה חשוב לי כי הרבה פעמים אני מרגיש שלאמנות שלי יש נטייה להשתבלל, וזה מתחיל להיות קלסטרופובי. בעבודות האלה, אגב, במיוחד. אני מרגיש שזה אחד משיאי ההשתבללות שלי. העבודות בתערוכה מאוד מכונסות ואסקפיסטיות, יחסית לדברים קודמים. בניתי בונקרים הפעם.

ט: כן, הפסלים שלך בתערוכה הן יחידות שמכילות את עצמן, את כל מה שהן צריכות כדי להתקיים.

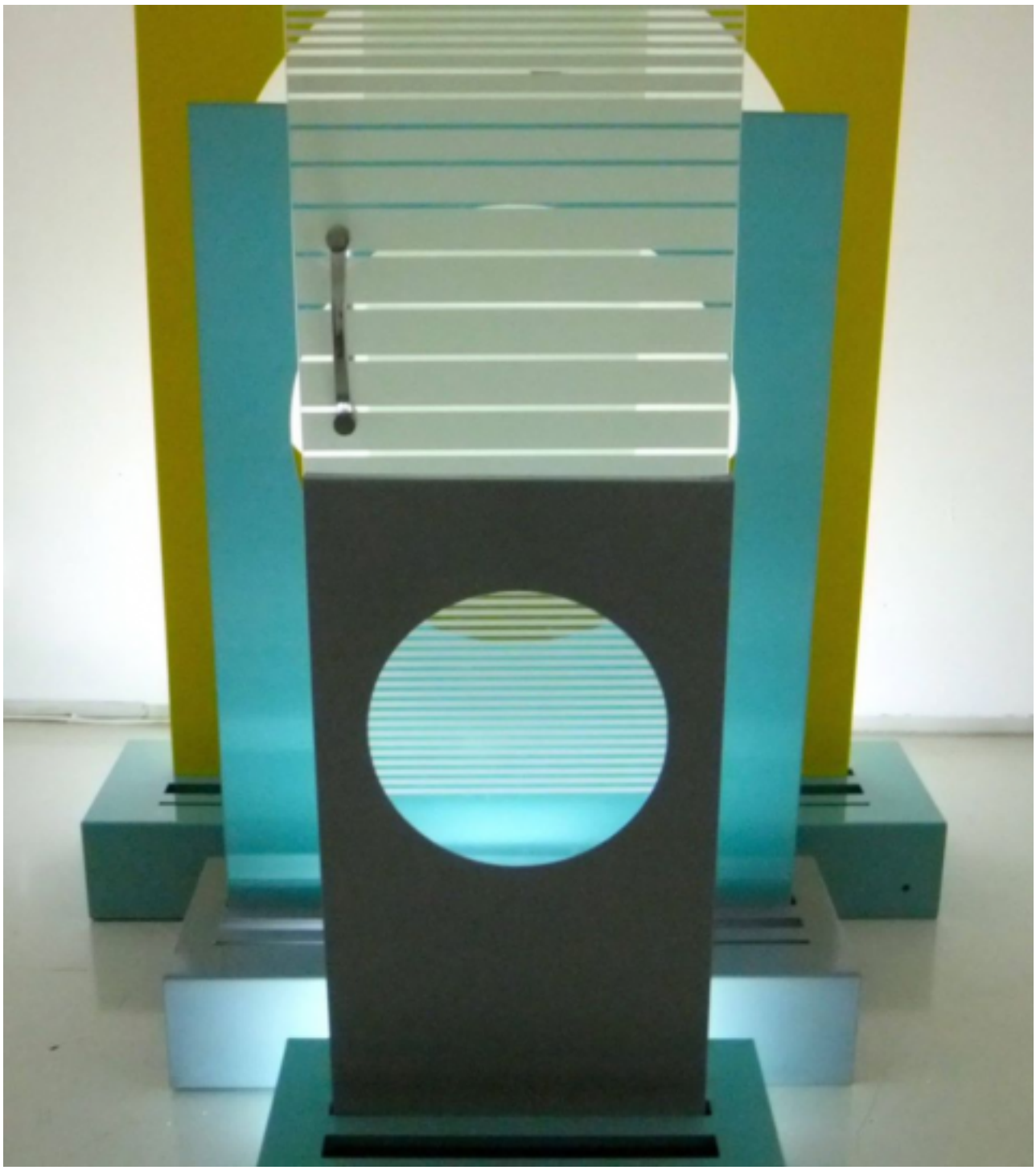
א: אמרת לי במהלך העבודה שלפעמים נראה שהידיים שעושות את הפסל מופיעות בו.

ט: אתה אמרת על הרישום שלי, שהוא מזכיר את הפיסול שלך יותר מאת הפיסול שלי.

א: כן, אפילו הייתי אומר שהאסתטיקה של קופסאות האור שלי מזכירה את הפיסול שלך יותר מאשר את הפסלים שלי. אני די בקלות יכול לראות משהו דומה לזה מופיע בעבודה שלך - המרחב המסונתז, הניאוניות הזו והאלומניום.

ט: כנראה שהיחס בין רישום לפיסול אצל כל אחד מאיתנו הוא משלים. אני, למשל, מתחילה את המהלך עם הרישום. אני נותנת ליד לזוז באופן אינטואיטיבי, ודרך התנועה מתחילה לחשוב ומבינה מהלכים שיוצאים בפיסול, גם אם לא אחד לאחד.

טוני נבוק, "מקורות (זריחה)", מראה הצבה, 2013

[1]טוני נבוק,
"מקורות (זריחה)", מראה הצבה, 2013

[2] איתן בן משה, פרט מתוך "Cubes Crystal", קופסאת אור, 2012

[3]איתן בן משה, פרט מתוך "Cubes Crystal"
קופסאת אור, 2012

ל: אבל יש לך גם שלב ב' ברישום - השלב הקונסטרוקטיבי, שהוא אקט יותר פיסולי. זה בסיס הדמיון בין הרישום לפיסול שלך, לדעתי. יש ברישומים שלך משהו פיסולי, פיסול באמצעות הנחות.

ט: נכון, אבל קודם כל יוצא משהו ברישום, ואז אני מתחילה לעבוד איתו פיסולית. הרישום לא מספיק לי כמו שהוא, תמיד יש בי צורך לפצוע אותו, לשנות אותו, להפוך אותו.

א: את אומרת שבמובן מסוים הרישומים הם משחק מקדים להצבות שלך, לא?

ט: כן, כי עבודת הפיסול שלי היא לא חומרית. זה לא שאני משייפת, למשל. לפעמים הזמן של הרישום מזכיר לי את זה שבמקור פיסול הוא עבודה עם הידיים. עד שאני מגיעה לעשות פיזית בפיסול לוקח הרבה זמן, קודם אני מלקטת.

א: אצלי זה בדיוק הפוך. הפיסול לוקח המון זמן ואז יכול להתגבש איזה דימוי, ואני עושה אותו בקופסת אור יחסית מהר.

ל: מעניין גם, אפרופו השתבללות, ששניכם אמני סטודיו מובהקים, בעידן פוסט-סטודיו.

א: יש לנו גיחות החוצה, אבל המרכז הוא בסטודיו. אני צריך ליצור במקום שאני נמצא בו הרבה זמן.

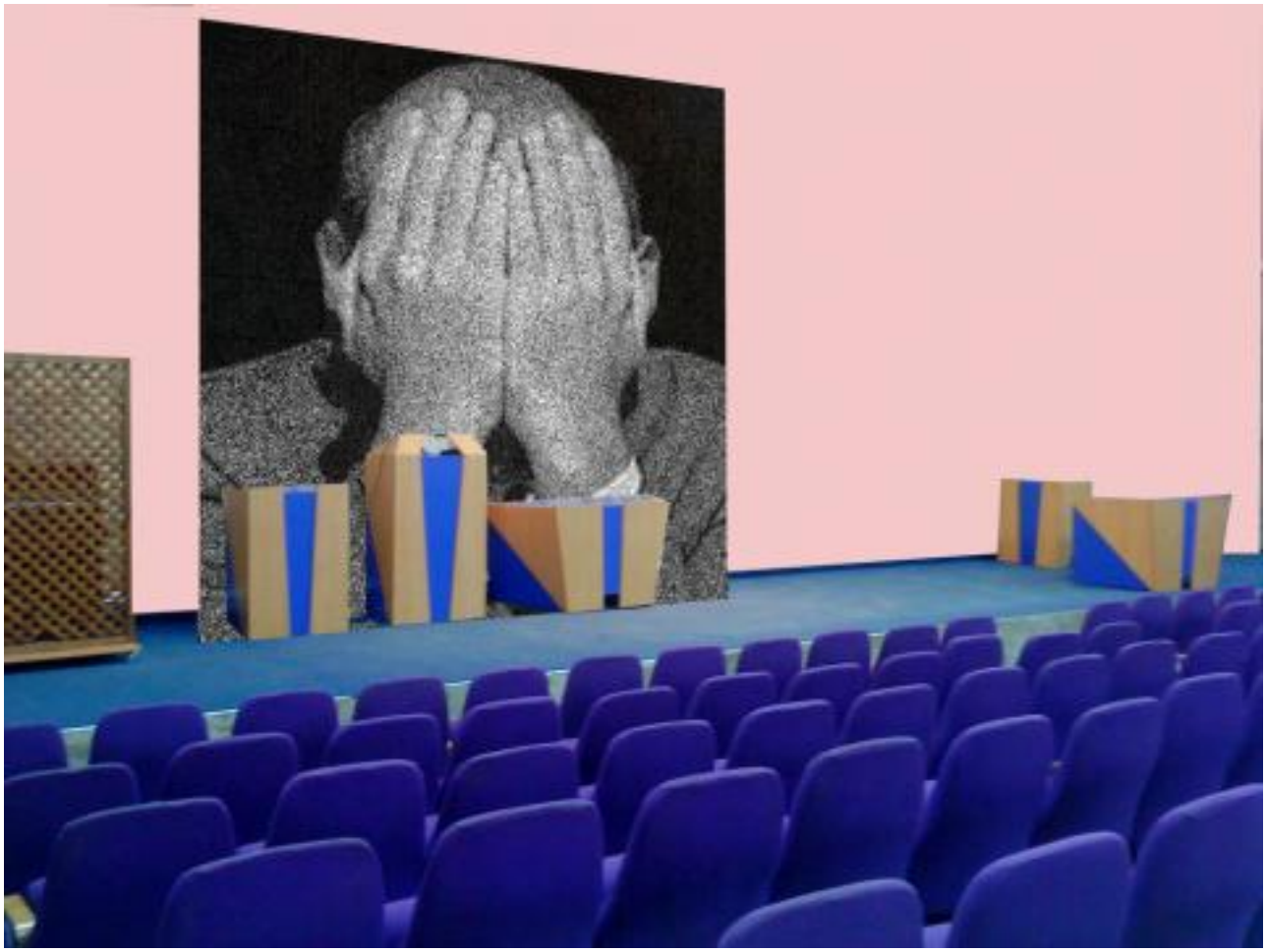
ט: אני חייבת שהדלת של הסטודיו תהיה נעולה, שתהיה סביבי מוסיקה ומאגר של בקבוקי סודה. רק אז אני מאפשרת לעצמי לעשות מה שאני רוצה. כשעברתי לסטודיו הנוכחי שלי, הרגשתי בו לא נוח עד היום שבו התקינו מנעול חדש. נעלתי את הדלת, התיישבתי, ואמרתי לעצמי: עכשיו אפשר להתחיל.

איתן בן משה וטוני נבוק, "לשחרר פרפר", קולאז'ים דיגיטלים, 2015 **[4]**

[5]איתן בן משה וטוני נבוק, "לשחרר פרפר",
קולאז'ים דיגיטלים, 2015

איתן בן משה וטוני נבוק, "לשחרר פרפר", קולאז'ים דיגיטלים, 2015 **[6]**

[7]

ב. פרפרים

ל: אולי נדבר על שם התערוכה, "לשחרר פרפר"?

א: שני דברים על פרפרים: 1. הם מזדווגים על ראשי גבעות כדי למצוא את בני מינם, כי הם חצי עיוורים. 2. אחת הדרכים של ציידים באפריקה לתפוס קרנפים זה לעקוב אחר הפרפרים, שזקוקים למלח שקיים בדמעות של הקרנף.

ט: אני לא אוהבת פרפרים כל כך, איתן. הם יפים מדי. קל מדי לאהוב אותם.

ל: כשאנחנו חושבים על פרפר אנחנו חושבים על משהו צבעוני ויפה, אבל רוב הפרפרים לדעתי אפורים, לא? זה זן שיש בו הרבה אנדרדוגים.

א: כמו פרפרי לילה.

ט: פרפר גורם לך לחשוב על יפה ועדין. זה קצת מעצבן. פרפרים לא מרגשים אותי.

א: אני לא מתייחס אליהם לפרפרים כאל יצור קונקרטי, אלא כאל יסוד קל שמתרומם, שכוח המשיכה לא פועל עליו. הוא פותר בעיה של תנועה בצורה מאוד טובה.

ט: הוא לא צריך להפעיל התנגדות. הוא קצת כמו עלה - אם יש רוח, הוא זז איתה.

א: יש גם אנשים כאלה.

ל: נדירים מאוד. אז למה דווקא השם הזה לתערוכה?

א: זה עלה אסוציאטיבית. בפסלים שלי יש קצת פרפרים, וכשטוני הסבירה לי על הרישומים שלה, שהם עשויים משני חצאים, זה הזכיר לי את האסתטיקה הסימטרית של הפרפר. יש בזה גם משהו קצת מנחם, כשמציבים את זה לעומת הפסלים שיש בהם משהו כבד - הם מאוד לא פרפריים.

ל: יש משהו הירואי בפיסול, אתם לא חושבים? גם הפסלים של איתן יכולים להראות כמו מעין פרסים - הגודל, הסטנד - כמו גביעים.

ט: אני חושבת שאצל שנינו יש נטייה להאדרה - פיסול בומבסטי, שמנסה להראות גדול מהחיים, אבל בו זמנית מנוקב. אנחנו מוציאים לו את המיץ, חושפים את אי היכולת שלו.

א: זה כמו שאתה רואה נרקומן שקם בבוקר ולבש טרנינג לבן והתקלח והסתרק ויצא לרחוב במן עמדה גאה, של כאילו - "הוא בסדר היום". אבל לכולם ברור שהוא נרקומן. זה לא עוזר לו. כמה שהוא מנסה להסתיר את זה, משהו בהליכה שלו עוד יותר מבליט שהוא דפוק, שאין לו ממש גאולה. ובכל זאת הוא מעורר השראה. אני מדבר על אדם מסוים, אגב. גר מולי.

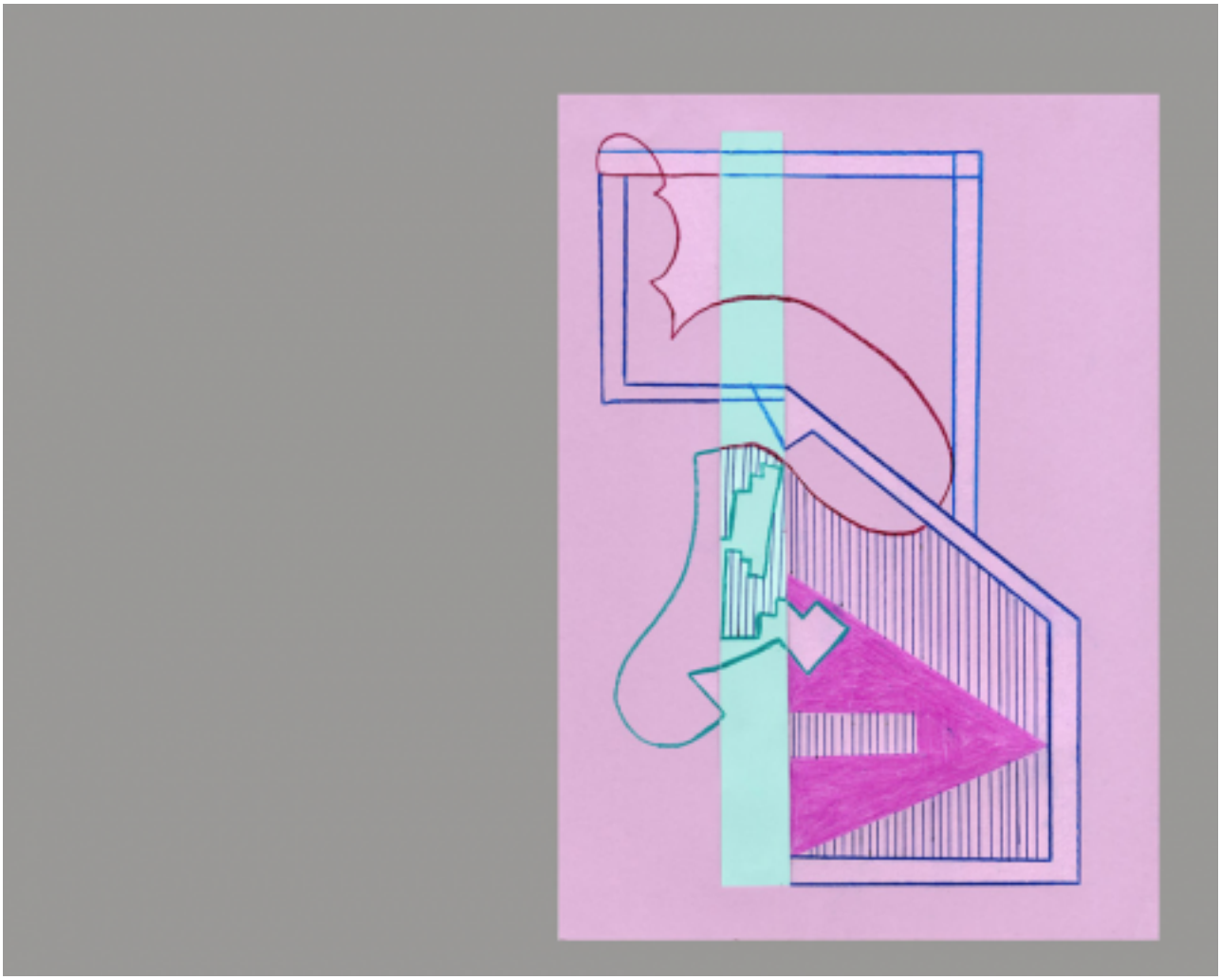
ג. תן לי את זה כמו שזה

ל: אני מרגישה שיש באמת דברים דומים בדחפים של שניכם ביחס ליצירה, או בעמדה שלכם ביחס אליה, אבל בעצם הם מגיעים משני תחומי עניין או רפרנסים, שתי נקודות התייחסות שונות לגמרי.

א: בזמן האחרון אני אומר שבמקום "Message the is Medium The" בשבילי זה "Medium the is Artist The". אני מרגיש כמו מדיום, שכל סביבה, או קבוצת עבודות, שאני בונה, היא כמו תקשור של מרחב אחר בקיום. במובן זה אני מרגיש יותר מיסטי מטוני.

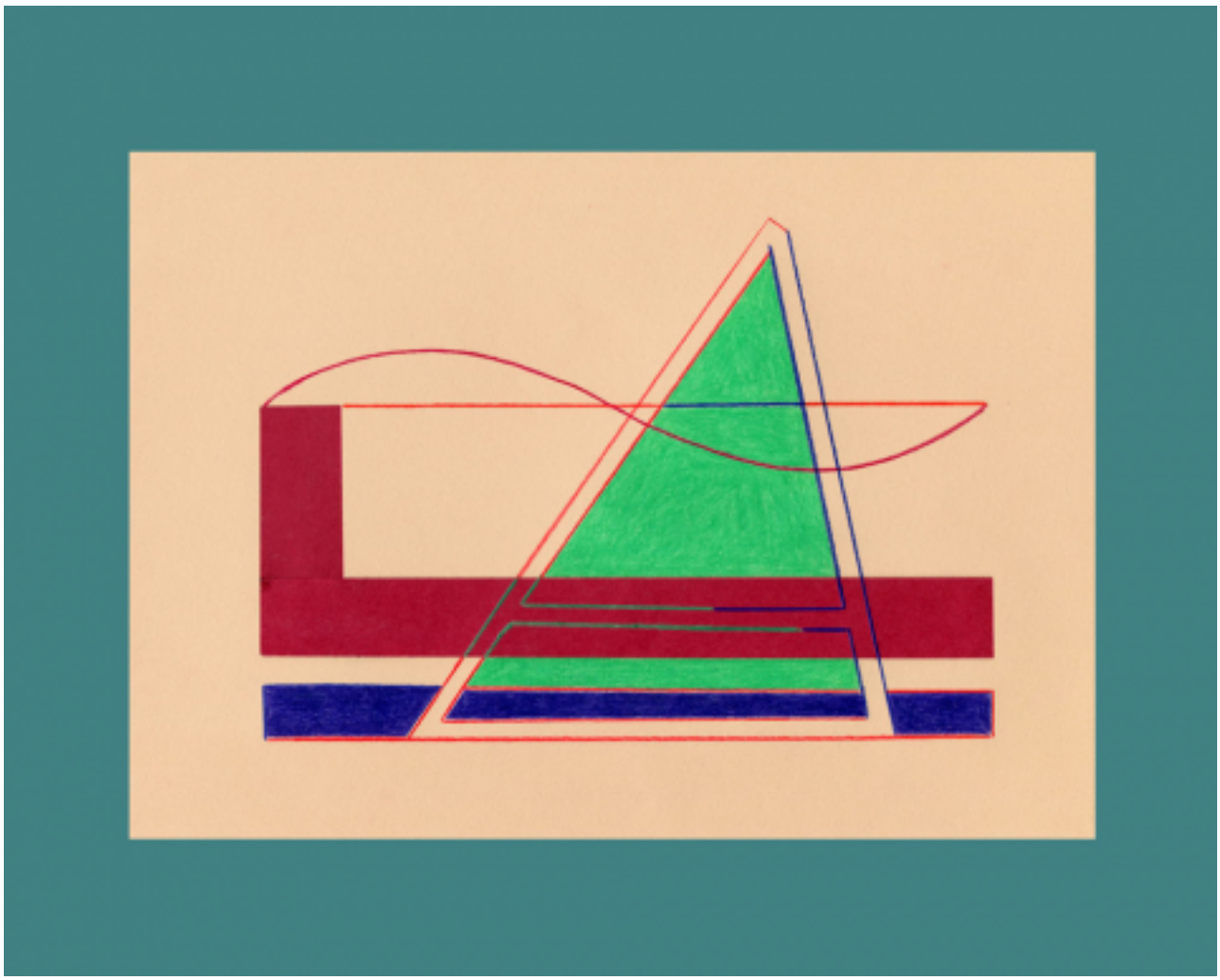
ט: תתבייש. אתה אמן מהסוג שמוציא מכלום ממשהו בידיים שלו, העבודה שלך היא סיזיפית, ואתה אוהב את הסיזיפיות הזו. נכון שאצלי הכל חיבורים ואין ממש עבודת ידיים במובן הקלאסי. אני מודה שיש לי לפעמים רגשות אשמה - ודרך הרישום אני מנסה לפצות על זה, דרך התנועה של היד. בתערוכה ב-CCA ["שעות עגולות", 2015] דווקא השתחררתי קצת מהרעיון שכל רישום שלי חייב לבוא בזיעה - לוחות השנה של רישומים מודפסים שהצגתי שם, בהם כבר קצת הסרתי מעליי את הצורך לשלב את הקראפט בכל מקרה.

טוני נבוק, "שעות עגולות", רישומי לוח שנה, 2015 **[8]**

[9]טוני נבוק, "שעות עגולות",
רישומי לוח שנה, 2015

[10] טוני נבוק, "שעות עגולות", רישומי לוח שנה, 2015

[11]

א: אפילו כשאני כבר מדפיס הדפסה דיגיטלית לקופסאות אור, בחיים לא הסתפקתי בתוצאה שיצאה מהפרינט. אני תמיד שופך על זה משהו, גוזר, צובע. אני כנראה עוד קצת בשלב האנאלי. כמו שלך יש רגשות אשם, לי יש הפוך.

ט: אני יודעת, בגלל זה אנחנו עושים את התערוכה יחד! אתה מביא פיסול קלאסי, שבו אתה היחיד שנוגע בפסל, זה שעושה אותו. ואני משתמשת בכל כך הרבה בעלי מקצוע, שמצד אחד אני מוכרחה לדעת בדיוק מה אני רוצה, אבל מצד שני יש גם הרבה מקום לסמוך על אנשים אחרים, להקשיב וללמוד מהם.

א: אולי בגלל זה אנחנו נמשכים אחד לשני? היא יותר סטרילית ואני יותר...

ט: אני לא חושבת שזה סטרילי.

א: ידעתי שתלחצי מזה.

ט: אני כן נמשכת למושג סטריליות, לאופן שבו עיצוב (בייצור המוני) מתייחס לגוף, מתנכר לו.

ל: לעין, יותר מאשר ליד.

ט: כן. האופן שבו האוביקטים שמקיפים אותנו מגלים משהו על עצמנו - הפער בין מי שאנחנו לבין מי שהיינו רוצים להיות.

א: לראווה, את מאוד עסוקה בראווה. אני לא כל כך עסוק בזה, ואם כן, אז במינון נמוך. האמנות שלך עסוקה מאוד, בעיני, ביחסים בין ראווה ופני שטח לדברים יותר רגשיים. הראווה אצלך היא החזית של הדבר, כלומר, הפשט שלו - העבודות נקראות כעיסוק בתרבות צריכה ואסתטיקות וסגנון אפילו. לוחות השנה מדגישים את זה.

ט: נכון, זה ה"התת מודע הויזואלי", הלוחות מתפקדים בתערוכה (ב-CCA) כמשהו אוטופי, אבל זו אוטופיה בגרוש.

א: אוטופיה של דף A4 במוסך שמישהו הדפיס מאיזה טיול שלו בנגב, שקיעה.

ט: נכון, אבל אני מגיעה למוסכים האלה. אני מגיעה לכל בעלי המקצוע האלה, אני עושה את העבודה איתם. בשבילי, לבחור בעל מקצוע זה לשתף איתו פעולה, ליצור יחד איתו מבלי שהוא יודע. יש אנשים שעזרו לי שבאים אחר כך לתערוכה, והם המומים, כי הם לא יודעים שמה שאני מזמינה מהם בסוף הופך לאמנות. אני לא מצהירה אף פעם על עצמי כאמנית כשאני מזמינה את הדברים.

ל: אז מה את אומרת להם?

ט: רק לפעמים אני מסבירה בסוף, אם מאוד התקרבנו. רוב הזמן אני אוהבת לראות אותם ברגע הכי אמיתי ובסיסי, עובדים במקצוע שלהם. אני רוצה לקבל מהם את השירות שהם נותנים לכל צרכן. ואני רוצה שלעבודות שלי יהיה את האמת הזו של הצריכה הבסיסית, לא מתוכננת. אם מישהו עושה בשבילי שרפרף, אני לא רוצה שהוא יידע מראש שהמוצר לא ישמש לישיבה. תן לי את זה כמו שזה.

א: זה יפה.

ט: לפעמים, עם הזמן, אני רוצה שינויים. תמיד אני משנה דברים. למרות שנראה שהחפצים הם מן המוכן, כלומר, נוצרו כמו שהם, תמיד אני משנה משהו בהזמנה, צובעת, פותחת, מחברת ביניהם, מייצרת משהו שנראה כמו מן המוכן, אבל שלמעשה אני ייצרתי.

א: מה שאני יכול לעשות לבד הוא תענוג בשבילי.

ט: אותי זה לא מעניין. לפעמים בזמן תערוכות אני מגלה שאני לא יודעת לעשות דברים ואומרת לעצמי שאני חייבת ללמוד לקדוח, למשל, אבל אז התערוכה יורדת ננעלת ואני לא מבינה מה חשבתי לעצמי.

א: את לא יודעת לקדוח?

ט: לא. אני לא צריכה לדעת. אם אני אלמד את החומר, אני אתאהב בו ו...

ל: תהפכי לאיתן!

ט+א: כן!

ט: זה יגביל אותי. אני צריכה להישאר מעל זה כדי שיהיה לי חופש בחירה לבחור בכל חומר בעולם. אבל תראה כמה אני משחררת לאנשים אחרים, ואתה מחזיק הכל אצלך, אתה אומר: רק אני אדע לעשות את זה!

א: נכון, אני לא בסדר.

ט: אתה באמת לא בסדר. אני אומרת, הפוך - העולם יעשה את זה.

ל: אצל טוני, העניין הוא לא רק שהיא לא מכינה את החפצים ידנית, אלא שהחפצים האלה נוצרים בעולם באופן עצמאי ובלתי תלוי באיש, כל הזמן.

א: יש מצב שלא הפנמתי קרוב לשבעים שנה של תולדות האמנות. אני תקוע בתחילת המאה העשרים, מן אמן כזה שכל היום מורח את החומר על הפנים שלו ומצלם את זה וזהו. הפיסול אצלי הוא באמת צורך פיזי. אני מעוניין לבחוש, לגרד, לשבור ולרסק.

ד. עוויתות רוחניות

ל: הדרמה מגיעה משני מקומות שונים לגמרי אצל שניכם. הדרמה של המלאכה והאסונות והתאונות שלה לצד ההצלחות שלה, והדרמה של התצוגה, ההרכבה מחדש.

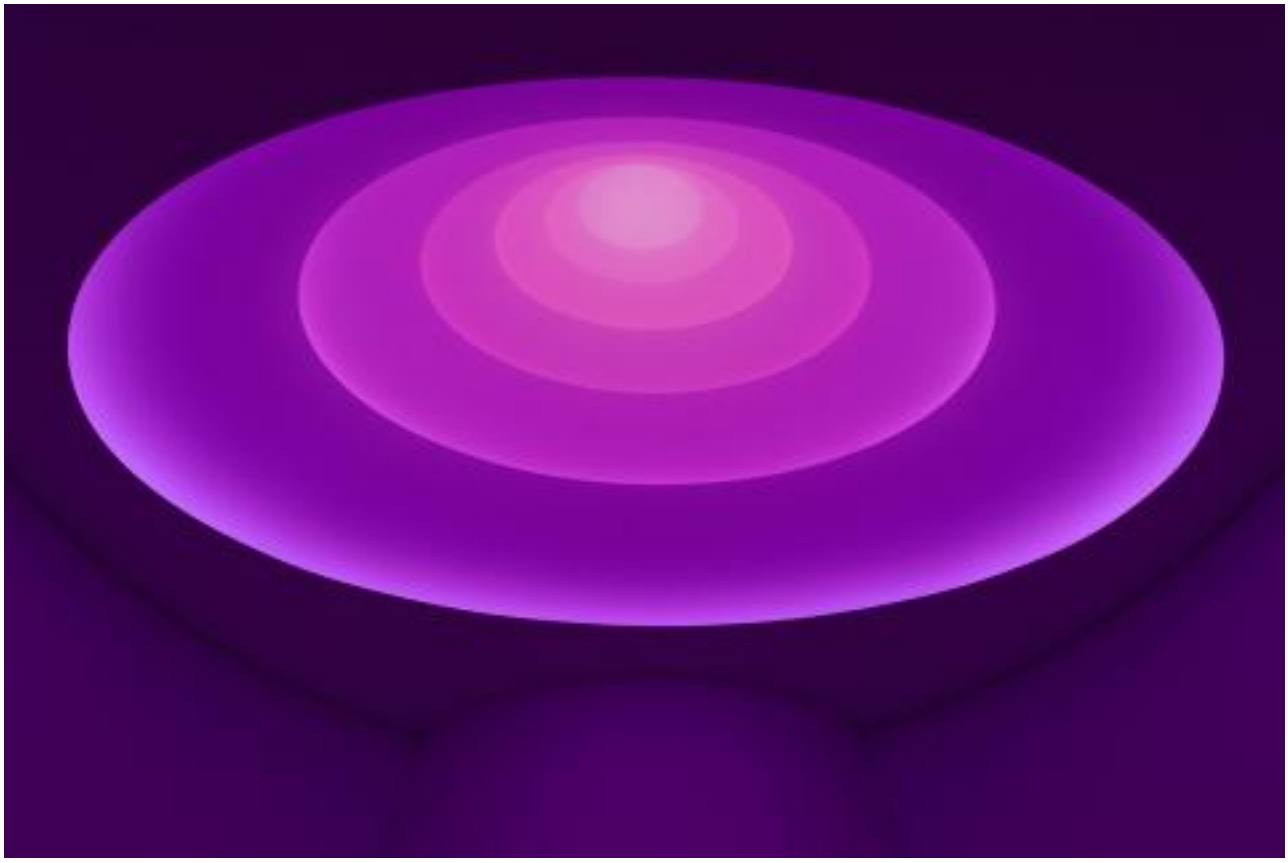
א: אבל ברמה מסוימת שנינו לא עוסקים באמנות מאוד אישית, אני חושב. אני לא מרגיש שהאמנות שלי היא מאוד אישית.

ל: איך זה מתיישב עם מה שאמרת לגבי עצמך? אתה מתכוון שהעבודות לא פסיכולוגיות?

א: רוח היא לא פסיכולוגיה. המקום שבו אני מרגיש בודד בסצינת האמנות פה הוא מה שאני מגדיר כמרחב רוחני. אני יכול

גם לאהוב עבודות של יעקב מישורי, אבל מישהו שאני מרגיש שהוא השראה אמיתית בשבילי הוא ג'יימס טורל, למשל. רוחניות, הוליסטיות, זה העולם שאני מתעסק איתו מחוץ לאמנות. אני עסוק מאוד בתפיסות בודהיסטיות וניו אייג'יות כבר הרבה זמן, וגם אם זה לא נכנס ישירות לעבודות, זה תמיד ברקע. אמנות שמציגה עולמות אחרים, מופלאים.. ברור שלהתעסק עם זה במקום שבור ואלים כמו ישראל זה אחרת לגמרי.

[James Turrell, installation view, Solomon R. Guggenheim Museum, New York, 2013](#) **[12]**

James Turrell, installation view,[13]
Solomon R. Guggenheim Museum, New York, 2013

ט: אני יכולה לחשוב על העבודות שלי כרוחניות במובן של המופשט. המופשט מביא איתו רוחניות, לא במובן הניו אייג'י, אלא במובן של שלב אחד גבוה יותר מעל המציאות. אני מתכוונת לפעולה של לקחת משהו מהקונקרטי ולהפוך אותו למופשט, ולהתעלות אל הרוחני מתוך הדברים הכי פונקציונליים ובסיסיים.

א: אצלך, אבל, זה מאוד ממוגן בעיני, מלא בהומור עצמי ובפרודיה. וגם, מבחינתי, כל דבר הוא רוחני במובן מסוים. האדם שעושה פלאפל ברחוב ורותקו, אני לא חושב שיש הבדל בין המהויות הרוחניות שלהם. אבל יש אנשים שמכוונים לזה במודע, כי בזה הם מאמינים.

ל: נראה לי שחשוב לומר שרותקו הוא אמן שייצר**אובייקטים רוחניים**, מבחינתו. כלומר, אובייקטים שהמטרה שלהם, גם בעשייה וגם בתצוגה, היא לגרום להתעלות.

א: נכון. עכשיו עזרת לי בהגדרה הזו. לי אין עניין, לגבי האמנות שלי, לעשות דברים, אם אני לא מרגיש שהם לוקחים אותי - ואחר כך, אני מקווה, את הצופה, אבל על זה אין לי שליטה - למקום אחר.

ט: גם אני מזדהה עם האמירה הזו. החוויה הרוחנית שהייתי רוצה שהצופה שלי יעבור, היא לזהות משהו באופן הכי ברור ומוכר ואז, לרגע, לראות את האפשרויות הנוספת שלו.

ל: אבל יש פה פער. אני חושבת שאצלך, טוני, יש יותר התייחסות לסיטואציה, למעמד של צפייה, של תצוגה. את כן תופסת, כאמנית, את המקום של הצופה. ברור שתמיד האמן הוא צופה מעורב או הצופה הראשון, אבל אצלך מעמד הצפייה מאוד מודגש. ואני תוהה לגבי איתן, איזה סוג של צופה או סוג של צפייה הוא מדמיין. נניח, היציאה החוצה עם הפסלים שלך, שביצעת בעבר, היא כן מחשבה על שימוש או פוטנציאל של הקרנה של האובייקטים האלה החוצה באיזושהי צורה. ואולי גם באמת מחשבה של התפקוד של האובייקטים האלה בעולם, עבור אנשים אחרים.

איתן בן משה, "הפנינה", מחלף חייל השריון **[14]**

[15]איתן בן משה, "הפנינה",
מחלף חייל השריון

א: את יודעת שלאחרונה קבצן עבר לגור בתוך הפסל ששתלתי במחלף חיל השריון? הפסל שלי נותן לו צל כי הוא סוגר את המחלף לכיוון מערב, וגם יש לו אמנות עכשווית בסלון.

ט: אבל איתן, שנינו מתייחסים לקודש וחול יחד. בתוך העבודה יש גם את זה וגם את זה והצופה, אני חושבת, ברגע שזה עובד טוב, יכול לנוע ביניהם.

ל: תקן אותי אם אני טועה, אבל נדמה לי שמרבית העשייה של איתן ממוקדת באובייקט, בדבר עצמו, יותר מאשר באופן שבו הוא מיתרגם או מתייחס לדברים בעולם. כשאתה אומר - אני עושה את זה מתוך הדחף שלי ומחכה לרגע שהדבר הזה יגרום להתעלות או הזזה מנטאלית למקום אחר, ואני גם מקווה שזה עושה את זה לצופה - יש תקווה שהעשייה עצמה תייצר משהו אצל הצופה, אבל זה לא ממוקד במעמד של הצפייה, שהוא מאוד דומיננטי אצל טוני, לעומת זאת. עולה אפילו השאלה של עד כמה זה ביקורתי, או עד כמה זו הערה על משהו שקורה בעולם.

א: אני לא חושב שהעבודות שלי ביקורתיות. ובמובן מסוים, איך שדברים נראים בעולם, זה לא כל כך מעניין אותי. מצד שני, זה מתפרץ לתוך העבודות, בין אם אני רוצה או לא. כמה פעמים אנשים אמרו לי שהסביבה שאני חי בה, דרום תל אביב, עם המראה שלה וההתרחשויות שבה, נוכחת בדברים שאני עושה. אולי אחת הסיבות שנוח לי לגור שם ושהסטודיו שלי שם, היא שיש שם משהו שהוא פרוץ יחסית מבחינה אסתטית. הקודים שם הם יחסית (זה הולך ומשתנה) בכאוס. זו סביבה שלא התייצבה. לעומת רחוב נחמני, נניח.

ט: או שהיא התייצבה, אבל על סוג אחר של אסתטיקה.

איתן בן משה וטוני נבוק, "לשחרר פרפר", קולאז'ים דיגיטלים, 2015 **[16]**

[17]איתן בן משה וטוני נבוק, "לשחרר פרפר",
קולאז'ים דיגיטלים, 2015

[18] איתן בן משה וטוני נבוק, "לשחרר פרפר", קולאז'ים דיגיטלים, 2015

[19]

ל: הכל או בבנייה או בהריסה. מרכז תל אביב - השינויים שם הם תמיד מאוד נחרצים אסתטית: איפה עובר קו, איפה נשים ספסל.

א: מתחת לבית שלי, בשתי הפינות מתחת למרפסת שלי לא שמו עצים, וזה נורא עצבן אותי. פעם התקשרתי ואמרו לי: אין תכנית לעצים באזור הזה. היה יום כיפור, ירדתי עם לום מתחת לבית, עקרתי 5 אקרשטנים ותקעתי שתיל של פיקוס

שהוצאתי מעץ ליד, וזהו. בבוקר הגיעו פקחים לקיוסק של הפיס, הוציאו את השתיל שלי ושתלו עץ של העירייה שם ובפינה ממול. זה דרום תל אביב. הכל אלתורים. המחשבה שהם יצטרכו לסתום את החור שעשיתי נראתה להם כנראה יותר קשה מלשים עץ חדש. זה קשור גם לשתילות הפסלים שעשיתי, שמנצלות איזורי ספר מבחינת חוקים ותוכניות. הצחיקה אותי התגובה שלך, טוני, כשהתגוננת על הטיזינג שלי שאת לא רוחנית. אני עושה את זה לאנשים וכולם אומרים "לא נכון! עובדה שעשיתי ויפאסנה!".

ט: רוחניות רק במובן של ההסטה. האפשרות לייצר הסטה. אל תלכו שולל אחרי החומר! הוא נותן את החומר, וכאילו בהכרח זה אומר רוחניות. אני אומרת שזה ההפך, אני מעוניינת למצוא את הרוחני בפרספקס וב - PVC, בבקשה מכם, אל תתפסו לחומר!

ל: איתן, אתה גם רוקד את הדבר הזה.

א: בוטו, בוודאי. לאה, את יודעת שטוני היתה איתי פעם במפגש בוטו?

ט: צפיתי. זה היה רגע יפה, בגשם, בלילה, על הגג, עשרות תמהונים רוקדים לאט בדממה ואיתן במרכזם. כמעט החלקתי.

א: יש לי התקפות רוחניות. רוב הזמן אני במצב מאוד ארצי ונמוך. זה עוויתות רוחניות, הפסלים שלי.

ה. נביאים

ל: אני לא מחפשת התעלות באמנות כמו שאני מחפשת - גם כשאני רוצה להציג דברים מסוימים - לסבך דברים, אני מחפשת את האמביוולנטיות. אמנות יכולה לאפשר לך את הרגעים האלה של החופש, כי זה מה שזה בסופו של דבר - אתה יכול להתנייד במרחב שלה בלי להיות מואשם בשום דבר או מחויב בשום דבר. זה בעיני רגע ביקורתי. הסרטים, האמנות, הספרים הכי טובים בעיני הם כאלה שאחרי שאתה רואה או קורא אותם, אתה יוצא החוצה מצוייד בעוד עדשה. אתה יוצא ואתה רואה את העולם דרך זה. גם אם זה מחזיק יום אחד, זה לא משנה.

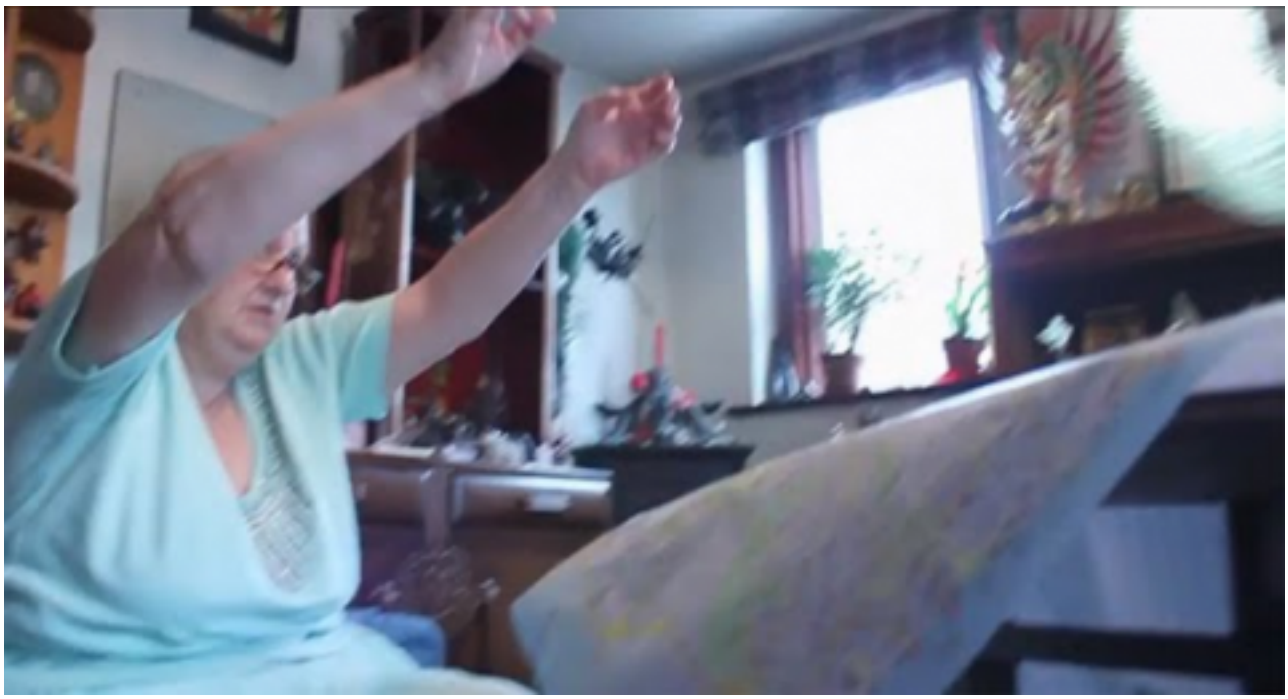
ט: לפני חודש ראיתי בפרקנפורטתערוכה על נביאים באמנות [20]. מסה, שילה, כל מיני אמנים בעלי זקן.

א: את מסה אני אוהב.

ל: אתה מרגיש מחויב לעמדה של נביא?

א: אולי בסרט, ב"חלילי האוזן", יש משהו כזה. לא הייתי פוסל על הסף קריירה בנבואה. אני חושב שאיזשהן אנרגיות מהעתיד מופיעות בעבודות, כמו שאתה מרגיש לפעמים כשאתה קם בבוקר שהיום הזה הולך להיגמר ברע. אתה מרגיש את זה בגוף. זה קורה לי הרבה.

איתן בן משה, סטיל מתוך "Flutes Ozone The", וידאו, 2012. **[21]**

[22]איתן בן משה, סטיל מתוך "Flutes Ozone The",
וידאו, 2012.

ט: אתה מרגיש לפעמים שזה ייגמר טוב?

א: כן. אני מציע לשתיכן לתת יד ולפסוע איתי לתוך האור.

יוני-יולי 2015

Source URL: http://tohumagazine.com/he/article/%D7%A9%D7%99%D7%97%D7%94-%D7%98%D7%95%D7%A0%D7%99-%D7%A0%D7%91%D7%95%D7%A7-%D7%95%D7%90%D7%99%D7%AA%D7%9F-%D7%91%D7%9F-%D7%9E%D7%A9%D7%94-%D7%A2%D7%9D-%D7%9C%D7%90%D7%94-%D7%90%D7%91%D7%99%D7%A8

Links
[1] https://tohumagazine.com/sites/default/files/image1.png
[2] http://tohumagazine.com/he/file/%D7%90%D7%99%D7%AA%D7%9F-%D7%91%D7%9F-%D7%9E-%D7%A9%D7%94-%D7%A4%D7%A8%D7%98-%D7%9E%D7%AA%D7%95%D7%9A-crystal cubes-%D7%A7%D7%95%D7%A4%D7%A1%D7%90%D7%AA-%D7%90%D7%95%D7%A8-2012
[3] https://tohumagazine.com/sites/default/files/image2.png
[4] http://tohumagazine.com/he/file/%D7%90%D7%99%D7%AA%D7%9F-%D7%91%D7%9F-%D7%9E%D7%A9%D7%94-%D7%95%D7%98%D7%95%D7%A0%D7%99-%D7%A0%D7%91%D7%95%D7%A7-%D7%9C%D7%A9%D7%97%D7%A8%D7%A8-%D7%A4%D7%A8%D7%A4%D7%A8-%D7%A7%D7%95%D7%9C%D7%90%D7%96%D7%99%D7%9D-%D7%93%D7%99%D7%92%D7%99%D7%98%D7%9C%D7%99%D7%9D-2015
[5] https://tohumagazine.com/sites/default/files/collage-2.png
[6] http://tohumagazine.com/he/file/%D7%90%D7%99%D7%AA%D7%9F-%D7%91%D7%9F-%D7%9E%D7%A9%D7%94-%D7%95%D7%98%D7%95%D7%A0%D7%99-%D7%A0%D7%91%D7%95%D7%A7-%D7%9C%D7%A9%D7%97%D7%A8%D7%A8-%D7%A4%D7%A8%D7%A4%D7%A8-%D7%A7%D7%95%D7%9C%D7%90%D7%96%D7%99%D7%9D-%D7%93%D7%99%D7%92%D7%99%D7%98%D7%9C%D7%99%D7%9D-2015-0
[7] https://tohumagazine.com/sites/default/files/collage-1.jpg

[8] http://tohumagazine.com/he/file/%D7%98%D7%95%D7%A0%D7%99-%D7%A0%D7%91%D7%95%D7%A7-%D7%A9%D7%A2%D7%95%D7%AA-%D7%A2%D7%92%D7%95%D7%9C%D7%95%D7%AA-%D7%A8%D7%99%D7%A9%D7%95%D7%9E%D7%99-%D7%9C%D7%95%D7%97-%D7%A9%D7%A0%D7%94-2015
[9] https://tohumagazine.com/sites/default/files/toony1_0.png
[10] http://tohumagazine.com/he/file/%D7%98%D7%95%D7%A0%D7%99-%D7%A0%D7%91%D7%95%D7%A7-%D7%A9%D7%A2%D7%95%D7%AA-%D7%A2%D7%92%D7%95%D7%9C%D7%95%D7%AA-%D7%A8%D7%99%D7%A9%D7%95%D7%9E%D7%99-%D7%9C%D7%95%D7%97-%D7%A9%D7%A0%D7%94-2015-0
[11] https://tohumagazine.com/sites/default/files/toony2.png
-[12] http://tohumagazine.com/he/file/james-turrell-installation-view-solomon-r-guggenheim-museum new-york-2013
[13] https://tohumagazine.com/sites/default/files/eQxgGT6K1w75YBjyveIPPDf78Esz7jKiycjOyql9axcy-wJ0-a5OJH_N_IvhbexE6Q_hJ7GEskBoon4pW4NsF6YDMjO8cIoxx7easK6YlMeqJCHc2E2wNAKdPP8S14a1ju4yATI.jpg
[14] http://tohumagazine.com/he/file/%D7%90%D7%99%D7%AA%D7%9F-%D7%91%D7%9F-%D7%9E%D7%A9%D7%94-%D7%94%D7%A4%D7%A0%D7%99%D7%A0%D7%94-%D7%9E%D7%97%D7%9C%D7%A3-%D7%97%D7%99%D7%99%D7%9C-%D7%94%D7%A9%D7%A8%D7%99%D7%95%D7%9F
[15] https://tohumagazine.com/sites/default/files/ZH-HzfvWl6XHovhMjQYEmV0aIE2lL_7JWbIjo8HaRlM-o4dLkNtdQ8ZxHlEgafvbnOlF9rUrIAy6inFAjhpWZJSBmOLHP35IwylsDKp-gUbvrA0QnmwmI0gOAdiJz6D8q6p_DeU.png
[16] http://tohumagazine.com/he/file/%D7%90%D7%99%D7%AA%D7%9F-%D7%91%D7%9F-%D7%9E%D7%A9%D7%94-%D7%95%D7%98%D7%95%D7%A0%D7%99-%D7%A0%D7%91%D7%95%D7%A7-%D7%9C%D7%A9%D7%97%D7%A8%D7%A8-%D7%A4%D7%A8%D7%A4%D7%A8-%D7%A7%D7%95%D7%9C%D7%90%D7%96%D7%99%D7%9D-%D7%93%D7%99%D7%92%D7%99%D7%98%D7%9C%D7%99%D7%9D-2015-1
[17] https://tohumagazine.com/sites/default/files/co-3.png
[18] http://tohumagazine.com/he/file/%D7%90%D7%99%D7%AA%D7%9F-%D7%91%D7%9F-%D7%9E%D7%A9%D7%94-%D7%95%D7%98%D7%95%D7%A0%D7%99-%D7%A0%D7%91%D7%95%D7%A7-%D7%9C%D7%A9%D7%97%D7%A8%D7%A8-%D7%A4%D7%A8%D7%A4%D7%A8-%D7%A7%D7%95%D7%9C%D7%90%D7%96%D7%99%D7%9D-%D7%93%D7%99%D7%92%D7%99%D7%98%D7%9C%D7%99%D7%9D-2015-2
[19] https://tohumagazine.com/sites/default/files/co-4.png
[20] http://schirn.de/en/ARTISTS_PROPHETS.html
[21] http://tohumagazine.com/he/file/%D7%90%D7%99%D7%AA%D7%9F-%D7%91%D7%9F-%D7%9-E%D7%A9%D7%94-%D7%A1%D7%98%D7%99%D7%9C-%D7%9E%D7%AA%D7%95%D7%9A-ozone flutes-%D7%95%D7%99%D7%93%D7%90%D7%95-2012
[22] https://tohumagazine.com/sites/default/files/ei-la.png